

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sançhis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

UN REPÀS DE L'OBRA D'AQUEST ESCRIPTOR BARCELONÍ

Joaquim Nadal i Farreras

Historiador.
Universitat de Girona

Alexandre Cirici

Som els del sí-sí

A partir del 9-N, el que sabem segur és que a Catalunya hi ha, com a mínim, 1.861.753 independentistes. Això no implica una majoria clara en un hipotètic referèndum, però sí que pot convertir-se en una gran força electoral, entre d'altres raons perquè fins i tot supera la suma global dels vots que van obtenir les candidatures de CiU, ERC, CUP i Solidaritat en les eleccions de 2012. Amb una novetat: ara ja ningú no pot discutir el caràcter netament independentista de la totalitat dels votants de CiU. Des del 9-N, Duran es representa a si mateix.

En definitiva, per primera vegada disposem d'una dada fins ara inèdita, que és el sòl electoral de l'independentisme. I és aquesta força social la que ha de proporcionar una victòria

La unitat no és un valor, és la millor eina

contudent al projecte de creació d'un estat català. Aquests dos milions de persones són els que han protagonitzat les mobilitzacions massives que han cridat l'atenció dels mitjans de comunicació internacionals. Unes demostracions que haurien tingut ben poc valor si s'haguessin dividit en dues o tres convocatòries allunyades, acompanyades per lemes diversos exhibint samarretes de colors diferents. De la mateixa manera que si ERC hagués negat el suport parlamentari a CiU el procés s'hauria col·lapsat ràpidament. La unitat no és un valor, és la millor eina.

Dit això, la direcció d'ERC té raó quan assenyalava amb el dit el Baix Llobregat, una comarca tradicionalment escorçada a l'esquerra clàssica i amb una adscripció nacional ambivalent. Però també és cert que CiU va ser capaç de guanyar allà les eleccions de 2010, a costa, precisament, d'una davallada d'ERC. Un fet que demostra, una vegada més, la gran permeabilitat de la frontera electoral entre republicans i convergents. O sigui que el partit del sí-sí ja existeix, al Baix Llobregat també.

Fa dos anys (setembre 2012), l'editorial Comanegra va recuperar i publicar *Barcelona pam a pam*, d'Alexandre Cirici Pellicer. És un llibre de llarg recorregut, que s'inicià el 1952, amb l'edició d'una guia de Barcelona a la col·lecció de guies de l'editorial Teide, i que el 1971, actualitzat i amb format més divulgatiu, es va publicar amb el títol *Barcelona pam a pam*.

L'EDICIÓ DE 2012 ANAVA acompanyada d'un pròleg d'Itziar González Virós i d'un llibret complementari de la mateixa autora, *Per no perdre peu*, en el qual tractava de presentar-nos els itineraris i recorreguts proposats per Cirici amb una actualització de dades i referències per mantenir la utilitat pràctica del conjunt dels dos llibres. Aquests itineraris barcelonins tenen l'aroma de la modernitat i la pretensió de tractar, de tu a tu, la ciutat a peu de carrer, gairebé, a peu d'escala de veïns, de manera que la normalitat i la monumentalitat de la ciutat conflueixin en una visió carregada d'humanitat.

ARA (octubre 2014), la mateixa editorial ens presenta l'atractiu *Diari d'un funàmbul*. Les llibretes d'Alexandre Cirici Pellicer, en edició de Glòria Soler, que la prologa i anota, alhora que planteja una breu síntesi de cadascun dels anys coberts pel dietari. A partir de 134 llibretes de petit format, amb anotacions diàries, Glòria Soler ens presenta els diaris, que van des de l'any 1946 fins l'any 1961; resalta amb negreta la data de l'anotació i aborda la necessitat de "reduir-ne l'extensió per facilitar-ne la lectura", alhora que garanteix "una antologia prou representativa que conservi tota la riquesa i la complexitat de l'original". Completa l'edició un útil índex onomàstic.

EN UN PRIMER PLA DELS DIARIS se situa la constant reflexió personal sobre el seu itinerari vital i espiritual. La vida, la família, l'amor. La lluita per la vida com una constant inevitable, la recerca de nous camins i noves feines, la tensió diària per assegurar uns ingressos, per arribar a final de mes. Hi desfilen els encàrrecs editorials, els rebuts i els proposats, en una constant hiperactivitat que, sovint, es quantifica. La recerca de noves feines en el terreny de la docència, del dibuix, de la cinematografia. Hi ha, en els diaris de Cirici, una exploració gairebé diària dels estats d'ànim, dels sentiments, de la convivència. Pas-

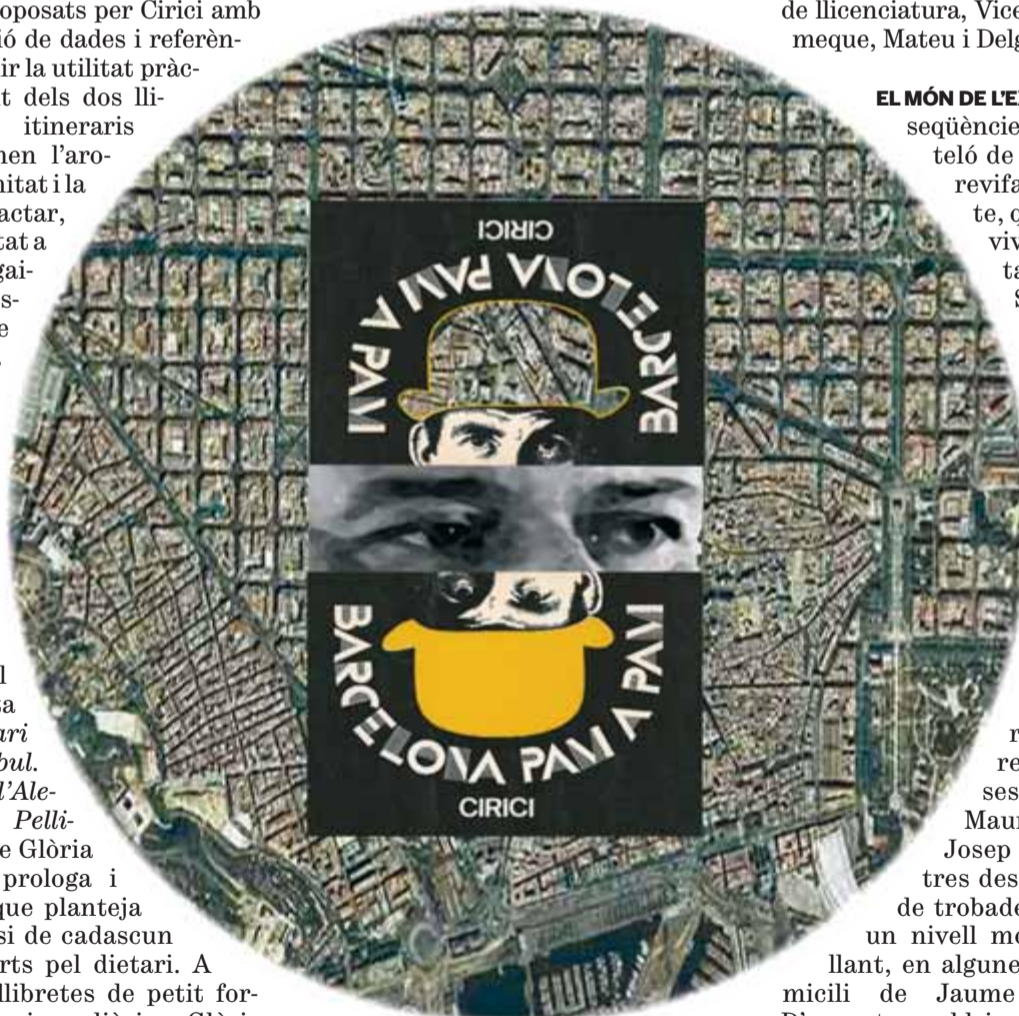
sen, així,

els dies, les estacions, els anys, els Nadals i els estius. La vivència dels Nadals, les cançons i els pessebres, els regals, els records d'altres Nadals i la recerca de la solitud i la calma del carrer i, en un costat oposat, els escenaris dels estius: Cadaqués, cap de Creus, Roses, les trobades amb Jaume Vicens i els Rahola, les banyades, les passejades, el sentit del paisatge; i més tard, Queralbs.

EL MÓN DE L'ART I DELS ARTISTES, els seus contactes i amics, els seus viatges i la descoberta successiva dels escenaris que li són familiars pels llibres, abans del contrast amb la realitat.

ELS CONTACTES AMB MONTSERRAT i amb tot el teixit associatiu prenen un protagonisme especial, que s'estén a tot el territori que Cirici visita fent conferències i reunions, mentre malda per concloure els estudis a la Facultat de Lletres, on l'11 de juny de 1957 l'examinen de llicenciatura, Vicens, Castillo, Palomeque, Mateu i Delgado.

EL MÓN DE L'EXILI i les seves conseqüències apareix com un teló de fons en el record revifat a cada contacte, que en recupera la vivència i la intensitat dramàtica. Sense solució de continuïtat és fàcil de trobar tots els ingredients d'un exili interior, que pren la forma del resistencialisme més elemental. Els primers grups organitzats a l'emparedat de la cultura, com Miramar; les primeres revistes, les reunions a les cases, les excursions. Maurici Serrahima, Josep Benet i molts altres desfilen en multitud de trobades que assoleixen un nivell molt vibrant i brillant, en algunes trobades al domicili de Jaume Vicens Vives. D'aquestes, voldria remarcar la del 27 d'abril de 1950, amb Calvo Serer que "vol fer catalanització d'Espanya", i el sopar del 23 d'abril de 1954, amb Pierre Vilar com a convidat de Vicens. La vaga de tramvies de 1957, les detencions i el seu interrogatori, conduït, perpetrat, per l'inspector de policia Vicente Creix. Glòria Soler ha entrat, diu, a la "sala de màquines" de Cirici. I és el mateix Cirici que parla.

XAVIER PORRATA

Hi ha, en els diaris de Cirici, una exploració gairebé diària dels estats d'ànim, dels sentiments, de la convivència